

ber-Ordningen, og efter min Formening burde det ogsaa undersøges med Hensyn til selve den Ordning, der her træffes; men i hvert Fald, de to andre Spørgsmaal, hans Stilling til 9. Juli-Ordningen og til September-Ordningen falder ganske ind under de Opgaver, der foreligger for Bankkommissionen. Men det kan jo enhver sige sig selv, at saa længe den højtærede Statsminister sidder som ansvarlig Finansminister og som den, der i Virkeligheden har det afgørende Ord i Landmandsbanksagen, kan en saadan indgaaende Undersøgelse ikke træffes og vil heller ikke blive truffet af Bankkommissionen. Derfor tror jeg, at hvis det ærede Medlem Hr. Pürschels Ønsker om en tilbundsgaaende Undersøgelse her skal føres ud, er det en ufravigelig Betingelse, at den højtærede Statsminister ikke bliver siddende som ansvarlig Finansminister og som den for Landmandsbankens Rekonstruktion ansvarlige.

Det er mit Haab, at Bankkommissionen maa faa Klarhed over disse Sider af Sagen foruden det meget andet, der paa hviler den, men først og sidst vil jeg indtrængende henstille til det kommende Folketingsudvalg, at man ikke lader sig daare af Forsøg fra den højtærede Regerings Side paa at forskrække med, at det haster, og heller ikke lader sig daare af overfladiske og halve Oplysninger, som kan se tilforladelige ud, men at man skaffer sig et Førstehaands Overblik over, hvordan Stillingen virkelig er, ved at søge Forklaring af Mænd, der er kompetente til at udtale sig. Jeg synes, det vilde være fuldkommen rimeligt, om Folketingsudvalget tilkaldte Professor Birck, som jo har arbejdet sammen med Bankinspektøren i denne Sag, og som ligesom Bankinspektøren er bekendt med den Opgørelse, der her har fundet Sted. Om Professor Birck billiger, om han vilde sige god for den Rekonstruktion, som den højtærede Regering her forelægger for Rigsdagen, om han, hvis han havde Ansvaret, vilde gaa med til denne Rekonstruktion — jeg betvivler, at han vilde det, naar jeg ser, med hvilken Forsigtighed Bankinspektør Green udtaler sig, hvor langt han i Virkeligheden er fra paa nogen Maade at ville sige god for dette Rekonstruktionsforsøg. Det fremgaar aldeles tydeligt af Slutningsudtalelserne i hans Skrivelse, hvor han siger, at Opgørelsen paa ingen Maade kan betegnes som en Likvidationsopgørelse, og fortsætter: „Ihvorvel fremtidige Opgørelser selvfølgelig i høj Grad er afhængige af hele vor økonomiske Udvikling og Fremtidskon-

junkturerne, tør det dog siges, at den foreliggende Opgørelse dels er saa omfattende og dels saa kritisk, at den *som samlet Helhed* maa siges at give et virkeligt Billede af Bankens nuværende Stilling.“ Senere siger han om Bankens Engagementer, at der „paa forskellige Punkter findes Momenter, der under en gunstig økonomisk Udvikling muliggør ogsaa Ændring af Billedet i *gunstigere* Retning“. Med andre Ord, Bankinspektøren holder alle Døre aabne, han siger, hvis Konjunkturerne stadig er daarlige, hvis det stadig gaar galt, hvis de økonomiske Forhold bliver, som de er, saa er det meget tvivlsomt, om denne Ordning kan holde. Men hvis Konjunkturerne bliver gode, saa er det muligt, at det er en Vej, der anbefaler sig, den, der her foreslaas forsøgt af den højtærede Regering. Men er der nogen Ud-sigt til, at Konjunkturerne vil forandre sig i en overskuelig Tid? Maa man ikke netop, naar man staar overfor Spørgsmaalet om Landmandsbankens Rekonstruktion eller Likvidation, regne med, at de nuværende Konjunkturer vil vedvare en rum Tid endnu, saaledes at Grundlaget for denne Opgørelse i Virkeligheden slet ikke holder? Det er jo ikke en Likvidationsopgørelse, det er en, om jeg saa maa sige, Fortsættelsesopgørelse, en Bank-Fortsættelsesopgørelse, som i Virkeligheden kun er holdbar under Forudsætning af, at Konjunkturerne bedres i en overskuelig Tid. Og er Rigsdagen berettiget til at regne med en saadan Mulighed? Jeg kan ikke se det. Da jeg stod overfor September-Rekonstruktionen, erklærede jeg, at jeg for mit Vedkommende maatte afholde mig fra at stemme for den, og jeg gjorde det først og fremmest, fordi jeg havde stillet Spørgsmaal til den højtærede Regering, Spørgsmaal, som jeg tror var sagligt vel begrundede — der blev i øvrigt fra anden Side ogsaa stillet betydningsfulde principielle Spørgsmaal —, men ingen af disse Spørgsmaal blev besvaret af den højtærede Regering, den bevarede Tavshed overfor dem. Rigsdagen stemte for Ordningen, men den stemte i Blinde, og den garanterede, men den vidste ikke, hvad den garanterede for og for hvor længe. Derfor vilde jeg ikke være med til at stemme for September-Ordningen. Jeg udtalte et Haab om, at den Pessimisme, som jeg tilstod jeg nærrede med Hensyn til Ordningens Holdbarhed, maatte vise sig at være ubegrundet, og at virkelig den Løsning, som